

PEYGAMBER EFENDİMİZ'İN VASIFLARI

es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berakâtühû.

Aziz ve sevgili izleyiciler ve dinleyiciler! Allah'ın selamı, rahmeti, bereketi cümlenizin üzerinize olsun...

Bu cuma sohbetimi Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in mevlidi münasebetiyle, yani önümüzdeki çarşamba gecesi Mevlid Kandili olduğu için Peygamberimiz'le ilgili hadis-i şerifleri sohbetimin konusu olarak seçtim.

Bu hadis-i şeriflerde Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz, kendisine sorulduğu zaman; “Ya Rasûlallah sizin hakkınızda bilgilenmek istiyoruz. Zât-ı şerifiniz hakkında bilgi verir misiniz?” diye sordukları zaman bu sözleri ifade eylemiş; onları okuyacağım. Böylece Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in kendi mübarek hadis-i şerifleriyle, kendisini öğrenmiş olacağız.

a. Ben İnsanların En Şereflişiyim!

Okuyacağım hadis-i şeriflerin birincisi, Câbir *radıyallahu anh*'dan. Ondan başlıyorum:

أَنَا أَشْرَفُ النَّاسِ حَسَبًا وَلَا فَخْرَ وَأَكْرَمُ النَّاسِ
قَدْرًا وَلَا فَخْرَ أَيُّهَا النَّاسُ مَنْ أَتَانَا أَتَيْنَاهُ وَمَنْ
أَكْرَمَنَا أَكْرَمْنَاهُ وَمَنْ كَاتَبَنَا كَاتَبْنَاهُ وَمَنْ شِيعَ
مَوْتَانَا شِيعْنَا مَوْتَاهُ وَمَنْ قَامَ بِحَقِّنَا قُتْنَا بِحَقِّهِ
أَيُّهَا النَّاسُ جَالِسُوا النَّاسَ عَلَى قَدْرِ أَحْسَابِهِمْ
وَخَالِطُوا النَّاسَ عَلَى قَدْرِ أَدْيَانِهِمْ وَأَنْزِلُوا النَّاسَ
عَلَى قَدْرِ مُرُوءَاتِهِمْ وَدَارُوا النَّاسَ بِعُقُولِكُمْ¹

Ben saygınlık itibariyle insanların en şeref-
lisiyim, bunu övünmek için söylemiyorum. Ben
değer verme açısından insanların en kıymetli-
siyim, bunu övünmek için söylemiyorum. Ey in-
sanlar! Her kim bize gelirse biz de ona gideriz.
Her kim bize izzet ve ikramda bulunursa biz de
ona izzet ve ikramda bulunuruz. Her kim elinin
altında bulunan bizden bir köleyle ücreti karşı-
lığında azat etme anlaşması yaparsa biz de
kendi elimizin altındaki onlardan bir köleyle
ücreti karşılığında azat etme anlaşması yapa-
rız. Her kim bizim cenazemize katılırsa biz de

¹ Deylemî, Firdevs bi-Me'sûri'l-Hitâb, 1/45 (111);
Râmûzu'l-Ehâdis, 153/3.

onun cenazesine katılırız. Her kim bizim hakkımızı muhafaza için gayret sarf ederse biz de onun hakkını muhafaza için gayret sarf ederiz. Ey insanlar! İnsanlarla onların saygınlıkları ölçüsüne göre oturun, dinlerine göre onlarla kaynaşın. İnsanlara mürüvvetlerinin mertliklerinin miktarına göre misafir olun ve aklınızla onlarla iyi geçinin.

Deylemî'nin rivayet ettiği bu hadis-i şerifte Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* buyuruyor ki:

(*Ene eşrafü'n-nâsi haseben*) “Ben haseb bakımından insanların en şerefli siyim!” *Haseb*, insanın saygınlığı, sayılması, hürmet görmesi manasına.

Biliyorsunuz, insanlar İslam'da, İslam'ın ahkâmının karşısında, tarağın dişleri gibi eşittirler. Ama farkları takvâlarına göredir:

إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقٰىكُمْ²

² 49/Hucurât, 13.

(*İnne ekrameküm inde'llâhi etkâküm*) “Sizin Allah katında en değerli olanınız, en soylunuz, en asiliniz en takvâlı olanınızdır.” buyrulmuştur.

İnsanların en kıymetlisi, en müttakî olanıdır. Allah'ın emirlerini en çok tutan, Allah'tan en çok korkan insan, en kıymetli insandır. Köle de olsa, fakir de olsa, çoban da olsa, ümmî de olsa, Allah'ın sevgili kulu olan, sevdiği işleri yapan en kıymetli olur.

Onun için “Saygınlık bakımından, ben insanların en şerefliyorum!” diyor Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem*. Durumun ifadesi bu... Durumun ifadesi olduğu için arkasından da, (*ve lâ fahra*) “Övünmek yok!” buyuruyor. Yâni, “Siz benim kimliğimi, benim vasıflarımı sordunuz. Cenâb-ı Hak böyle takdir buyurmuş, ezelden beni seçmiş, böyle yaratmış, böyle görevlendirmiş. Onun için insanların saygınlık bakımından en saygını, en şerefli ben; övünmek yok!” diyor.

Yâni, “Ben bununla övünmüyorum.” diyor. Ancak şükredebilir insan böyle bir durumda. Yoksa ben böyleyim diye, başkalarına bunu

baskı unsuru, ezâ, cefâ unsuru yapmaz tabii... Efendimiz onu özellikle belirtiyor.

(*Ve ekramü'n-nâse kadren ve lâ fahra*)
“İnsanların kıymet bakımından da en asiliyim, en kıymetlisiyim; yine övünmek yok!” Çünkü Allah Teâlâ Hazretleri onu peygamber yapmış. Allah’ın seçip peygamber yaptığı, görevlendirdiği bir insan... Hem de Habîbullah, yâni Allah’ın sevdiği bir insan; Halîlullah... O bakımından kadir itibariyle en kadirlisi, en kıymetlisi, soylusu... Yine “Övünmek yok!” diyor.

Başka hadis-i şerifler de okuyacağım ama bu sözlerin arkasından şöyle buyuruyor:

(*Eyyühe'n-nâs! Men etânâ, eteynâhu*) “Ey insanlar! Biz bize gelene gideriz.” Peygamber Efendimiz ziyareti severdi. Ziyarete teşvik ederdi. Kardeşliği teşvik ederdi. İyiliğe iyilikle mukabele etmeyi, hediyeyle hediyeyle mukabele etmeyi daima tavsiye ederdi. İnsanlar arasındaki münasebetlerin daima güzel olmasını daima öğütlerdi. Kendisine gelene, o da giderdi.

Hatta davet eden kimse çok fakir de olsa, çok kıymetsiz bir şey bile sunsa... Hani bir deve parçasını koymuş kaba, kaynatmış; onu bile

sunsa ki, o zaman o çok kıymetli bir yemek sayılmıyor. Ona bile giderdi.

“Bize gelene biz de gideriz. (*Ve men ekramenâ, ekramnâhü*) Kim bize ikramda bulunursa, iyi muamele yaparsa; biz de ona iyi muamele yaparız. Soylu insan muamelesi yaparız. O zaman hatırını kollarız.”

(*Ve men kâtebenâ, kâtebnâhü*) “Kim bizimle yazılı anlaşma yaparsa, biz de onunla o anlaşmaya uygun olarak imza atar, o anlaşmaya riayet ederiz.”

Kâtebe-yükâtibü-mükâtebeten; daha ziyade köleyle efendisi arasında yapılan anlaşma için kullanılan bir kelime. Köle efendisine diyor ki: “Ben kendi ücretimi, bir yerlerden çalışıp ödeyeceğim. Sen beni satacağın zaman ne kadar para alacaksan, o kadar parayı ben sana vereceğim. Anlaşalım!” diyor. Efendisi de pekiyi diyor, köleyle bir anlaşma yapıyorlar, imzalıyorlar. Köle de gece gündüz çalışıyor, çabalıyor, kendi parasını ödüyor. Buna *mükâtebe* deniyor. Yazıyla bir anlaşma yazmak demek ama, burada özel bir anlamı var.

“Kim bizimle anlaşma yaparsa biz de onunla anlaşırız. Yâni eğer bizden bir köle, bizimle böyle bir şey yapmak isterse, imzayı atarız; biz de onun anlaşmasına sadâkat gösteririz. Başka hususlarla bir anlaşma isterse, yine riayet ederiz. Yani zorluk çıkartmayız, iyiliğe mukabele ederiz.” demek istiyor.

(*Ve men şeyye'a mevtânâ, şeyya'nâ mevtâhü*) “Kim bizim cenazemize, vefat eden kimsemize son görevleri yaparsa, cenazeyi teşyî ederse; biz de onun cenâzesini teşyî ederiz.”

Cenazeyi teşyî etmek; namazını kıldıktan sonra kabre götürüp, son vazifeleri yapıp, defnetmek demek. “Kim bizim vefat etmiş olanlarımıza bu son görevleri yaparsa, biz de onların vefat edenlerine bu muameleyi yaparız.”

Bunlar aynı zamanda, bize de bir nasihat oluyor. Yâni insanlara beşeri münasebetlerde, onların yaptıkları gibi siz de karşılık verin manasına.

(*Ve men kâme bi-hakkınâ, kumnâ bi-hakkıhî*) “Kim bizim hakkımızı çiğnemezse, yerine getirirse; biz de onun hakkını çiğnemeyiz, biz

de onun hakkını yerine getiririz, hakkını veririz.”

(*Eyyühe’n-nâs*) “Ey insanlar! (*Câlisü’n-nâse alâ kadri ahsâbihim*) İnsanlarla, onların saygınlıkları ölçüsüne göre mecliste oturun!” Yani saygın insanın karşısında, öyle davranılacak. Yaşlı, başlı, saygın, itibarlı kimseye karşı davranış, büyüğe olan davranış, samimi arkadaş, kendisinden küçüğe karşı olan davranışa benzemez. “İnsanların saygınlığına göre, hasbelerine göre onlarla oturmanıza, kalkmanıza, meclisteki davranışlarınıza dikkat edin!”

(*Ve hâlitu’n-nâse alâ kadri edyânihim*) “Ve insanların dindarlıklarındaki kuvvetine göre, onlarla samimiyetinizi ilerletin, onlarla kaynaşın!” Demek ki, dindar insanla kaynaşmayı daha çok yapacak. Çünkü hem kendisi dindarlığını onun yanında daha kolay yürütür; hem de ondan birçok şeyler öğrenir, birbirlerini etkilerler. Böylece Cenâb-ı Hakk’ın rızasına uygun kulluğu yapmak daha kolay olur.

(*Ve enzilü’n-nâse alâ kadri mürüvvâtihi*) “Ve insanları mürüvvetlerinin, mertliklerinin miktarına göre konuklayın!”

Mürüvvât, mürüvvetin çoğulu oluyor. *Mürüvvet* aslında *imru'* kelimesinin masdarı oluyor. Yani erlik demek, mertlik demek... Adam gibi, olgun yetişmiş bir insanın davranışları gibi davranan, onu gösteren kimseye mürüvvetli derler. Onları göstermeyen kimseye de, mürüvsetsiz derler. Yani ergin davranmıyor, tam bir adam değil. Hani, “O adam, adam değil!” deriz ya, bazen böyle döneklik yapanlara.

Mürüvvet erlik manasına geliyor, ama bu da muamelede güvenilirlik, sözünde durma manasına.

(*Ve dâru'n-nâse bi-ukûliküm.*) “İnsanlara aklınızı kullanarak, aklınızı kullana kullana muamele yapın; onları öyle dirayetle idare edin!” Yani onları aklınızla, dirâyetle idare edin! Veya bunun aksi, akılla idare etmenin aksi ne olur? Nefsinizle, yâni nefsânî duygularla yaparsanız; o zaman şöyle dedi, kızarsınız, böyle söyledi kızarsınız; oturdu kızarsınız, kalktı kızarsınız... “Öyle yapmayın da, aklınıza göre davranın!” diyor Efendimiz.

Demek ki, kendisini kısa bir tanıtma ile tanıtmış, ama arkasından etrafındaki Müslüman-

lara, insanlarla beşeri ilişkilerini güzel yapmaları konusunda mütekâbiliyet esasına göre, iyi davranana iyi davranmayı tavsiye eylemiş.

Ondan sonra da, dindar insan seçmeyi, onlarla daha iyi arkadaşlık yapmayı ve saygınlığına göre insanlara muameleyi dikkatlice yapmayı tavsiye eylemiş. “Hissiyâtınıza mağlup olarak insanlarla münâsebetlerinizi kızgınlıklarla, sevgilerle, düşmanlıklarla götürmeyin de aklınızla götürün, mantıklı davranın!” diye tavsiye buyurmuş.

b. Ben Cihat Peygamberiyim!

Diğer hadis-i şerif... Orada da buyurmuş ki Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz:

أَنَا مُحَمَّدٌ وَأَحْمَدُ أَنَا رَسُولُ الرَّحْمَةِ أَنَا رَسُولُ
الْمَلْحَمَةِ أَنَا الْمُقَفِّي وَالْحَاشِرُ بُعِثْتُ بِالْجِهَادِ
وَلَمْ أُبْعَثْ بِالزِّرَاعِ³

Ben Muhammed'im, ben Ahmed'im! Ben rahmet ve savaş peygamberiyim! Ben kendisinden sonra peygamber gelmeyecek olan son

³ Suyûtî, Câmiu'l-Ehâdîs, 7/35 (5736); Râmûzu'l-Ehâdîs, 153/4.

peygamberim! Ben kıyamette insanları toplayıcıyım! Ben cihat göreviyle gönderildim, çiftçilik yapmak için gönderilmedim!

Bu hadis-i şerifte de, Peygamber Efendimiz kendisi hakkında bilgi veriyor. O bilgilerden de bize çok faydalı işaretler çıkacak. Buyuruyor ki:

(*Ene Muhammedün*) “Ben Muhammed'im.” Dedesi Abdülmuttalib, doğduğu zaman bu torununa Muhammed ismini vermiş. *Muhammed*; çok medhedilmiş, çok öğülmüş kişi demek. Araplar arasında yaygın bir isim değil. Şaşırmışlar:

“Niye bu ismi verdin?” demişler. Demiştir ki:

“Yerde de, gökte de öğülen bir insan olsun diye düşündüm.” Tabi öyle mübarek insanların isminin konulması da, hep

Cenâb-ı Hakk'ın işaretiyle olur. Muhammed bir ismi...

(*Ve Ahmedün*) “Ben Ahmed'im.” Ahmed de aynı mânâyâ gelir. Bu da ism-i mef'ul olan Mahmud'un, ism-i tafdilidir. Yâni çok Mahmud, çok övülen; yine Muhammed gibi. *Hammedeyuhammidü*, teksir ifade ediyor. Arapça bilenler bilir, tef'il bâbı çokluk ifade eder. mesela

darabe döğdü demek; *darraba*, *tadrîb* çok döğdü demek. *Hamide*, hamd etti demek; *ahmede* çok hamd etti demek. *Muhammid*, çok hamdeden; *Muhammed* ise çok övülen, beğenilen manasına geliyor. *Ahmed* de, çok *Mahmud* demek; aynı kapıya çıkıyor.

Eski kitaplarda, Allah'ın eski peygamberlere vahiyle indirmiş olduğu eski kitaplarda, Peygamber Efendimiz'den *Ahmed* diye de bahsedilir. Mesela, İncil'de *Paraklitus* diye geçer. İncil'in kendisi yok ortada, tercümeleri var. Tercümelerinde *Paraklitus* diye bir kelime var; o da aynı mânâyâ, yâni çok öğülen manasına geliyor. Ama İncil'in tam aslı bulunsa, orada *Ahmed* olduğu anlaşılacak.

Çünkü Saf Sûresi'nde Cenâb-ı Hak Teâlâ buyuruyor ki:

وَإِذْ قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ يَا بَنِي إِسْرَءِيلَ إِنِّي
رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرَةِ
وَمُبَشِّرًا بِرَسُولٍ يَأْتِي⁴ مِنْ بَعْدِي اسْمُهُ أَحْمَدُ

(Ve iz kâle îsebnu Meryeme yâ benî isrâîle
innê Rasûlu'llâhi ileyküm musaddikan limâ

⁴ 61/Saff, 6.

beyne yedeyye mine't-tevrâti ve mübeşşiran bi-rasûlin ye'tî min ba'dismühû Ahmed.) “Hatırla ki, Meryem oğlu İsa: Ey İsrâil Oğulları! Ben size Allah’ın elçisiyim, benden önce gelen Tevrat’ı doğrulayıcı ve benden sonra gelecek Ahmed adında bir peygamberi de müjdeleyici olarak geldim, demişti.”

“Ben, benden sonra gelecek, ismi Ahmed olacak olan bir peygamberi müjdeleyiciyim. Mûsâ *aleyhisselam*’dan, peygamberlerden gelen eski ahkâm-ı ilâhiyyeyi de tasdik ediciyim. Onların arasındayım. Eskiye tasdik edici ve gelecek olan bir peygamberi, âhir zaman peygamberi, Ahmed isimli peygamberi müjdeleyiciyim.” diyor.

Zaten İncil’in müjde manasına geldiğini biliyoruz. bdü’l-Ehad isimli bir zât var; papazlıktan İslâm’a girmiş, çok yüksek tahsilli. İsmi Abdü’l-Mesih iken, ismini değiştirmiş Abdü’l-Ehad adını almış. Çok doktoralar yapmış, profesör olmuş, ilimde, irfanda ilerlemiş, çok lisan bilen bir kimse. İncil üzerine, Kur’ân üzerine kitap yazmış. O diyor ki:

“*İncil*, müjde demektir. Çünkü Hazret-i İsa *aleyhisselam* vaazlarında, ‘Benden sonra bir

peygamber gelecek, aman o geldiği zaman ona tabi olun!’ diye müjdeliyordu. Onun için müjde manasına gelir.” diye açıklıyor.

Bir papazın açıklaması böyle...

Demek ki Ahmed ismi de var, Muhammed ismi de var. Kur’ân-ı Kerîm’de de hem Muhammed diye geçiyor... mesela, Fetih Sûresi’nde;

مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ⁵

(*Muhammedün Rasûlü’llâh*) “Muhammed Allah’ın Rasûlüdür.” diye geçiyor. Başka bir ayet-i kerimede;

وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ⁶

(*Ve mâ Muhammedün illâ Rasûl*) “Muhammed ancak bir peygamberdir.” diye geçiyor. Saff Sûresi’nde Ahmed diye geçiyor.

Peygamber Efendimiz’in çeşitli sıfatları vardır, onları da göreceğiz. Yâni, sıfatlar isimler grubuna dâhildir.

“Ben Muhammed’im ve Ahmed’im!” diyor Peygamber Efendimiz. (*Ene Rasûlü’r-rahmeti*)

⁵ 48/Fetih, 29.

⁶ 3/Âl-i İmrân, 144.

“Ben rahmet peygamberiyim!” Allah’ın rahmetini insanlara bildiren, Allah’ın insanlara rahmet olarak gönderdiği peygamberim manasına gelir. Allah’ın bize rahmetini müjdeliyor tabii: “Bakın, mümin olursanız cennete gideceksiniz, rahmet-i Rahmân’a ereceksiniz!” diye... Ama asıl;

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ⁷

(*Ve mâ erselnâke illâ rahmeten li'l-âlemîn*) diye, kendisinin âlemlere rahmet olarak gönderilmesi dolayısıyla, rahmet peygamberi Peygamber Efendimiz.

Ne demek âlemlere rahmet olarak gönderilmek, onu da tekrar açıklayalım: Rahmet; acımak demek, yâni merhamet etmek manasına geliyor. Allah Teâlâ Hazretleri Peygamber Efendimiz’i, alemlere rahmet olarak göndermiş; ne demek?.. İnsanların gerçekleri görüp de, şaşkınlık yapmayıp da Allah’ın lütfuna ermesi, cennete girmesini sağlamak için Allah bir ikazcı olarak, bir müjdeci olarak göndermiş; bu güzel bir şey tabi...

⁷ 21/Enbiyâ, 107.

Önceden haber veriyor Cenâb-ı Hak: “Bak böyle yapın, cenneti kazanırsınız! Şöyle şöyle yapmayın, onlar fenadır. Öyle yaparsanız, zarara uğrarsınız. Şöyle yaparsanız, cehenneme girersiniz.” diye bildiriyor. Bunları önceden bildirmesi rahmet... Bildirmeyip de, insanları sessiz sedasız imtihan edip de, dünyaya gönderip de, sonunda hatalıları cehenneme atmak yerine; Allah Teâlâ Hazretleri rahmetinden, insanlara merhametinden, peygamberler gönderiyor ki, “İkaz olsunlar, mütenebbih olsunlar, kendilerini düzeltsinler de, Allah’ın lütfuna ersinler!” diye...

Peygamber Efendimiz de ancak rahmet olarak indirilmiştir, merhamet olarak indirilmiştir. Yâni, insanların iyiliği için indirilmiştir, insanlar kurtulsun diye indirilmiştir. O bakımdan *Rasûlü’r-rahme*’dir. Peygamber Efendimiz rahmet peygamberidir. rahmet olarak gönderilmiş bir peygamberdir. Doğrudan doğruya kendisinin varlığı, peygamberliği rahmettir.

(*Ene Rasûlü’l-melhameti*) “Ben savaş peygamberiyim!” *Melhame* savaş demek. Etlerin kesildiği, insanların birbirleriyle çarpıştığı ve

yaralandığı ve öldüğü bir olay olduğu için savaşa *melhame* denmiştir. Yâni kanların döküldüğü, etlerin kesildiği, insan vücutlarının yaralandığı yer manasına.

Peygamber Efendimiz aynı zamanda buyuruyor ki:

“Ben rahmet peygamberiyim. İnsanların dünya ahiret saadetini sağlamak için müjdeci ve ikazcı olarak gönderildim, bu bakımdan rahmetim. Ama bir taraftan da savaş peygamberiyim!”

Bu ne demek?.. Yâni, eğer bazı kötü insanlar Allah’ın emirlerini dinlemezlerse, Allah’ın emrinin tebliğini, insanlara bildirilmesini engellerlerse, Allah’ın buyurduğu güzel şeyleri yaptırtmamaya çalışırlarsa, Allah’ın yasakladığı çirkin işleri yapmaya kalkarlarsa, o zaman bunlara karşı tedbir almak gerekir. Dünyanın nizamı, insanların mutlu bir şekilde yaşaması buna bağlıdır. Onun için devletler kurulmuştur, kanunlar konulmuştur, polis vardır, zabıta vardır, asayiş vardır; yanlış iş yaptırmazlar. Yakarlarsa muhakeme ederler, cezalandırırlar.

Tarihten beri böyle olmuştur. İnsanlar kötülüğe fırsat vermemeye çalışırlar. Kötüleri

caydırmaya, cezalandırmaya çalışırlar. İyiliği de yapmaya çalışırlar. Umûmiyetle böyledir.

Bu izahları şu bakımdan yapıyorum: Bir peygamber savaş yapar mı?.. Yapar. Çünkü, peygambere karşı savaşa kalkışılırsa, o zaman kendisini savunması gerekir. İyiliklerin yapılmasını engellemeye kalkıyorsa bazı insanlar, onlarla çarpışılır.

Polis de çarpışıyor. Baskın yapıyor, çeteyi dağıtıyor. Bu işin tabiiliğini anlatmak için söylüyorum. Ordular da çarpışıyor. Bir kötülük gördüğü zaman engellemek ve ülkeyi savunmak için çarpşıyorlar.

Peygamber Efendimiz sessiz, sedasız, pısı-rık, susan, sesini çıkartmayan bir peygamber değil. Yakalanan, gadredilen, testereyle kesilen bir insan değil. Peygamber Efendimiz merdâne, kötü insanlarla da çarpışan bir peygamber olarak gönderilmiş. Onun için Rasûlü'l-melhame'dir.

Ve buyuruyor ki *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz:

(*Ene mukaffi*) “Ben mukaffîyim, artçıyım.”

Ne demek *mukaffî*?.. Şiirin kelimelerin en sonunda bir şey geliyor, *kâfiye* diyoruz ona. O kelime ile ilgili, aynı kökten. *Mukaffî*; bir şeyi kapatıcı, bitirici. Neyi bitiriyor?.. Peygamberler dünyanın hayatı, asırları boyunca gelmişler, insanlara olayları anlatmışlar, gerçekleri bildirmişler, Allah'ın güzel kulu olmalarını sağlamak için öğütlerini vermişler. Bunların sonuncusu, bu işi kapayan kim?.. Peygamber Efendimiz. Yani ne demek?.. Ahir zaman peygamberi demek, son peygamber demek...

Mukaffî demek; artıcı, en sonuncu, en sonda gelen demek. Bitiriyor, artık kapatıyor. Peygamber Efendimiz'den sonra peygamber yok. (*Men lâ nebiyye ba'dehu*) Kendisinden sonra peygamber olmayacak olan, ahir zaman peygamberi.

O halde şimdi bu sıralarda ikide birde gazetelerde, haber kaynaklarında, "Birisi ben peygamberim dedi." vs. diye duyarsak, nedir o?.. Ya mecnundur, tımarhaneden kaçmıştır veya tımarhaneliktir, tımarhaneye konulması gerekir. Gerçekten Allah'ın peygamberi değildir. Çünkü Peygamber Efendimiz, ahir zaman

peygamberidir. Ondan sonra peygamber gelmeyecektir.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz gelmeden evvel, onun ahir zaman peygamberi olduğunu, Allah öteki peygamberlere de bildirmiş. Yâni, nebiyy-i ahiri'z-zaman, ahir zaman peygamberi diye onun evsafını verirken, ondan sonra peygamber gelmeyeceğini bildirmiş.

Binaenaleyh, Peygamberimiz'den sonra peygamber olmadığını, hem alim, insaflı Hristiyanlar bilirler... Hem alim, insaflı Yahudiler, Yahudi âlimleri bilirler ki, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'den sonra peygamber yok... Mukaffî, yâni artçı, artık bu işin sonuncusu; ondan sonra yok!

Senden sonra var mı?.. Yok! İşte ona mukaffi derler. Efendimiz vasıflarını söylerken, onu da söylüyor.

(*Ve'l-hâşir*) “Ben aynı zamanda kıyamette insanları toplayıcıyım.” Hâşir; haşr etmek manasına, ism-i fail bu... Haşr edici, yâni toplayıcı demek.

Peygamber Efendimiz insanları kıyamette toparlayacak. Kimleri toparlayacak?.. Bütün

mümin insanlar Peygamber Efendimiz'in etrafında toplanacak. Hazret-i Adem'den İsâ *aleyhisselam*'a kadar bütün peygamberler, sıddîklar, şehitler, sâlihler onun yanında yer alacaklar; Livâü'l-Hamd'i altında bulunacaklar.

Ve buyuruyor ki: (*Bu'istü bi'l-cihâdi*) "Ben cihat göreviyle gönderildim; (*ve lem üb'as bi'z-zirâ'*) çiftçilikle gönderilmedim. Çiftçilik yapmak için gönderilmedim; Allah'ın emrini yerine getirmek için engelleri aşıp, cihat yaparak İslâm'ın yerleştirilmesi için gönderildim." buyuruyor.

Zira'; fiâl vezninde, mufâ'ale babından masdardır. *Muzâra'a* ne demek; ziraat yapmak demek. Toprağı eşmek, kazmak, sürmek, tohumu ekmek, fidanı dikmek, mahsûlü almak mesleği, ziraatçılık.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz ziraatçilikle emrolunmamış, cihat ile emrolunmuş, cihat yapmak göreviyle gönderilmiş. Onun için bütün Müslümanların en başta gelen, en kıymetli, en şerefli hizmeti cihattır. Allah yolunda, Allah'ın dinine hizmet etmektir. Allah'ın emrettiği güzel şeylerin, doğru

inancın, hak dinin korunmasına yayılmasına gelişmesine çalışmaktır. Efendimiz bunu açıkça bildiriyor.

Başka bir hadis-i şerifte *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz şöyle ifade buyuruyor:

“Eğer Müslümanlar kazançla, ziraatle meşgul olurlar da, emr-i ma’ruf, nehy-i münker ve cihadı yapmazlarsa; o zaman, Ümmet-i Muhammed’in başına Allah öyle fitneler, musibetler, belalar gönderir ki, sâlih kimseler dua etseler bile, Allah onların dualarını kabul etmez, o belâyı kaldırmaz; Müslümanlar asıl görevlerine dönmedikçe...”

Müslümanlar asıl görevleri olan; İslâm’ı yaymak, öğretmek, insanları İslâm’a çağırmak, davet etmek ve Allah’ın emrini, dininin güzelliklerini insanlara anmak vazifesini yapmaktan geri dururlarsa; o zaman düşmanlar gâlip gelir, mafyalar gâlip gelir, çeteler gâlip gelir.

Düşmanlar bir yeri istila ettiler mi, berbat ederler. Bombalarlar şimdiki duruma göre... Eskiden yakıp yıkarlardı. İnsanları öldürürler; makinalı tüfeklerle, bombalarla, evleri yıkarlar, yakarlar... Çocukların hali perişan; kızların, kadınların hali perişan... Erkekler

kanlar içinde yerde... Çok fena şeyler olur. Çünkü iyiler çalışma yapmadılar, kötüler hakim oldu. İnsafsız, merhametsiz insanlar öyle yaparlar.

Müslümanlar gittikleri yerde ne yapmışlar?.. Gittikleri yerde ahaliye iyi bakmışlar. mesela, Balkanları fethetmişler, Viyana'ya kadar dayanmışlar, Sırplar Sırp olarak kalmış, Yunanlılar Yunanlı olarak kalmış, Bulgarlar Bulgar olarak kalmış; kiliseleri, papazları devam etmiş. Yedi asır Osmanlı idaresinde, Osmanlı onları en medenî şekilde yönetmiş. Gayet güzel...

Askere alınmamış, Müslümanlar askere çağırılmış, ölmüş. Ankara'nın en güzel yerlerinde Rumların, Ermenilerin köşkleri var; Keçiören'de... Kayseri'nin en güzel yerlerinde, Talas'ta vesairede köşkleri var kesme taştan... Konya'da, başka şehirlerde huzur içinde, asırlarca yaşamışlar...

Hattâ birisi söylemişti: Anadolu erkeklerinin Anadolu'dan İstanbul'a çalışmaya geldikleri gibi, bu Amerika bulunduktan sonra, uyanık olan Ermeniler Doğu Anadolu'dan kalkar, Ame-

rika'ya giderlermiş. İşte 1800'lü yıllarda, Osmanlıların son devirlerinde... Orada çalışırlarmış, para kazanırlarmış, gelirlermiş. Avrupa'ya giden işçilerin para kazanıp geldikleri gibi...

Doğu Anadolu'da, Erzincan'da bir Ermeni'ye demiş ki birisi:

“Yâ, hanımını da götürsene gittiğin yere, Amerika'ya!” Demiş ki:

“Ben aptal mıyım? Hanımım burada emniyette, namuslu, kimse ona yan bakmıyor, bir zarar vermiyor, huzur içinde... Ben de çalışıyorum, para kazanıyorum geliyorum.” demiş.

Bunu oralardaki bir kimseden duymuştum, askerlik yaptığım sırada. Ben de hayret etmiştim. Yâni, emniyette olduğu için hanımını bırakıyor, kendisi çalışıp dönüyor.

Huzur içinde yaşatmış. Onlardan vezir seçmiş, hükümete almış, milletvekili seçmiş. Ama dış kışkırtmalardan, tahriklerden sonra da onlar büyük katliamlar yaptılar. Ahaliye, kendilerine asırlarca komşu muamelesi yapan, hiçbir zarar vermeyen bu asil millete ne kötü günler yaşattılar.

Düşmanla işbirliği yaptılar. Ruslar Erzurum'a kadar geldiği zaman, onlara öncülük, kılavuzluk ettiler. Fransızlar güneye geldiği zaman, öncülük ettiler. İtalyanlar geldiği zaman, Yunanlılar geldiği zaman, her taraftan saldırıya uğradığımız o kara günlerimizde, eski iyilikleri unuttular, çok kötü şeyler yaptılar. Maraş'ta vs. yerlerde silahlandılar, saldırdılar. Ondan sonra da ahali de kendisini savundu.

Yâni, iyilere görev düştüğünü anlatmak için bunları söylüyorum.

“Bu savaş da ne oluyor?” diyenlere, ben de aynı şeyi söylüyorum:

“İslâm savaşıyor, savaş da ne oluyor? Niye İslam'la savaşıyorsunuz?.. Herkes fikrini söylesin, bakalım kim haklı? Puta tapan mı haklı, haça tapan mı haklı, yeri göğü yaratan Rabbü'l-âlemîn'e tapan mı haklı?.. Niye siz Haçlı Seferleri düzenleyip de üstümüze geldiniz?.. Niye Hindular bu kadar saldırılar yaptılar?..”

Geçen gün öğrendim: Sihler başlarına bir kırmızı kurdele takarlarmış. Bir Müslümanı öldürmeyince, o kurdeleyi çıkartmazlarmış. Şu düşmanlığa bak!..

Müslümanlar öyle yapmıyor ki!.. Gidiyor:

“Buda’ya tapmayın! Bu puta, bu ineğe tapmayın; Allah’a kulluk edin! Doğru olan din, Allah’a kulluk etmektir.” diyor.

“Peki” derse, her şeyi olduğu gibi kalıyor. Çok daha mutlu yaşıyorlar.

Ama bunlar, fırsat buldu mu katliam yapıyorlar. Kadınlara kötülük yapıyorlar, kızlara kötülük yapıyorlar. Küçük çocukları, bebekleri süngünün ucuna takıyorlar. Mâsum insanları kazıklara oturtuyorlar.

Tarihte bunlar görülüyor. Bu haçlılar geldikleri zaman, küçük çocukların eti körpe diye, çocuk eti yemişler. Onlarla beraber gelen bir papaz, hatıratında bunları yazıyor. Onun için kimse kalkıp da iftira etmesin, eğri otursa bile doğru konuşsun!

Bu savaş da ne oluyor? Niye yapıyorsunuz bunu?.. Çünkü fikrin karşısında duramıyorsunuz. Fikrin karşısında duramayınca da, menfaatleriniz kaçmasın diye savaşa kalkışıyorsunuz. “*Lâ ilâhe illa’llâh*” deyin, oturun! Biz sizden başka bir şey istemiyoruz ki...

Allah *celle celâluh* Allah’ın varlığını birliğini kabul etmenizi istiyor:

“Ben yaratıyorum, ben besliyorum; ben-
den gayrıya tapıyorlar! Bu ne biçim iş?” diyor.

Biz böyle bir yanlışlığı engellemeye çalışı-
yoruz.

Binâenaleyh, mütecâvizin alacağı cevap
vardır. Birisi tecâvüze kalkışmışsa, o zaman o
kavgayı başlatana cevap verilir. Cevap hakkı
doğar, savunma hakkı doğar.

c. Ben Peygamberlerin Efendisiyim!

Diğer hadis-i şerife geçiyorum. Aynı minval
üzere, Efendimiz’in kendisinden bahsettiği ha-
dislerden. Buyuruyor ki,

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*
Efendimiz Hazretleri:

أَنَا سَيِّدُ الْمُرْسَلِينَ إِذَا بُعِثُوا وَسَابِقُهُمْ إِذَا وَرَدُوا
وَمُبَشِّرُهُمْ إِذَا أُبْلِسُوا وَإِمَامُهُمْ إِذَا سَجَدُوا
وَأَقْرَبُهُمْ مَجْلِسًا إِذَا اجْتَمَعُوا أَتَكَلَّمُ فَيُصَدِّقُنِي
وَأَشْفَعُ فَيُشَفِّعُنِي وَأَسْأَلُ فَيُعْطِينِي⁸

⁸ Suyûtî, Câmiu’l-Ehâdîs, 7/17 (5700); Râmûzu’l-Ehâdîs, 152/4.

Ben, kabirlerinden diriltildiklerinde bütün peygamberlerin efendisiyim. Mahşer yerine gelirken onların en önde gideniyim. Ümitsizlik içine düştüklerinde onların müjdecisiyim. Secde ettikleri zaman onların imamıyım. (Allah'ın) huzurunda toplandıklarında (O'na) en yakın oturacak olanım. Ben konuşurum, Allah beni tasdik eder. Ben şefa'at ederim, Allah benim şefa'atimi kabul buyurur. Ben isterim, Allah da istediğimi bana verir.

Ümm-ü Kerz *radıyallahu anh'*dan rivayet olunmuş. Burada da kendi vasıflarını, kendi mübarek lisânıyla söylediğini görüyoruz. Buyurmuş ki Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz:

(*Ene seyyidü'l-mürselîn*) “Ben mürselle-
rin, yâni peygamberlerin, görevli olarak insan-
lara gönderilmiş mübarek enbiyâullahın, Allah
elçilerinin seyyidiyim!”

Peygamber Efendimiz, mertebe bakımın-
dan peygamberlerin en üstünüdür. Allah Teâlâ
Hazretleri ona ahirette Makâm-ı Mahmûd'u
vermiştir. Kendisinin de bir adı Mahmûd'dur;
hem de kendisi, sâhib-i Makâm-ı Mahmud'dur.

Makâm-ı Mahmûd cennetteki en yüksek derecedir. Bir kişi içindir o; o da Peygamber Efendimiz'dir. Makâm-ı Mahmud'un sahibi ve peygamberlerin serveridir. En yüksek mertebelisidir.

Bütün peygamberler hâl-i hayatlarında, onun ümmeti olmayı temenni etmişlerdir. Adem, Musâ ve İsâ peygamberler, hepsi onun şanını, şerefini, üstünlüğünü, efdaliyetini ümmetlerine bildirmişlerdir.

(Ene seyyidü'l-mürselîne izâ buisû) “Peygamber olarak gönderildikleri zaman, ben peygamberlerin en saygınıyım, seyyidiyim, efendisiyim, en soylusu, Asâletlisiyim!” buyuruyor.

(Ve sâbikuhüm izâ veradû) “Ve Havz-ı Kevser'in başına vardıkları zaman, mahşer yerine vardıkları zaman, Havz-ı Kevser'in başına gidildiği zaman, ben en önde gideniyim.” *Verede*, vârid olmak, vürûd etmek, yâni gelmek manasına, umumiyetle bir suya gitmek manasına kullanılır Arapça'da. Evet, Peygamber Efendimiz bu önceliğe sahip, ilk önce o gidecek.

(Ve mübeşşiruhüm izâ üblisû) *Eblese-iblâs-üblisû*; me'yus olmak, ümit kesmek, ümitsizliğe düşmek demek. “İnsanlar mahşerde

Allah'ın kahrını, gazabını heyecanla gördükleri zaman, tir tir titrerken, ümitleri kalmadığı sırada, ben onlara müjde vericiyim.” Cenâb-ı Hakk’a tazarru ve niyaz edecek, şefaath edecek. “Haydi üzölmeyin ey insanlar!” diye onların ümitsizliklerini, korkularını izale edecek.

(*Ve imâmühüm izâ secedû*) “Secde ettikleri zaman, namaz kıldıkları zaman, ben onların imamıyım!” Peygamber Efendimiz Miraç’da da bütün peygamberlere imamlık etmişti. Mahşerde de en önde, onların imamı olacak. Çünkü onların seyyidi, en önde geleni, rütbesi en yüksek olanı.

(*Ve akrabühüm meclisen ize’cteme’û*) “Toplaştıkları zaman, ben oturma yeri bakımından Allah’a en yakın, en şerefli yerde oturanıyım!” Mahşer yerinde toplandıkları zaman, Allah Teâlâ Hazretleri, Arş-ı A’lâ’nın gölgesinde Allah’ın sâlih kulları gölgelenirken, kendisine en yakın, en şerefli yere onu oturtacak.

(*Etekellemü*) Ben konuşacağım mahşer günü, söz isteyip konuşacağım. (*Fe-yüsaddikunî*) “Benim sözlerim tasdik edilecek.” Allah Teâlâ Hazretleri benim sözümü, söylediğim sözleri: “Doğru söylüyorsun Ey mübarek

Rasûlüm, doğrusun, tamam Rasûlüm!” diye beni tasdik edecek. Kim? Allah...

(*Ve eşfe’u*) “Ben şefaatt edeceğim. ‘Yâ Rabbi; ümmetime rahmeyle! Günah işlemiş olsalar bile, suçlularını affeyle!’ diye şefaatt isteyeceğim. (*Fe-yüşeffiunî*) “Şefaattim kabul edilecek.” Allah Teâlâ benim şefaattimi makbul, geçerli şefaatt sayacak.” Şefaattim iş görecektir. Yâni, şefaate muhtaç olanlar şefaate erecekler, kurtulacaklar.

(*Ve es’elü, fe-yu’tînî*) “İsteyeceğim, istediğim verilecek.” “Cenâb-ı Mevlâ’dan isteyeceğim, o da bana istediklerimi bahşedecek.”

Orada herkes tir tir titrerken, konuşmaya cesareti yokken, Cenâb-ı Hak Peygamber Efendimiz’e bu üstünlükleri vermiş. Şefaatt edince, şefâati makbul; konuştuğu zaman, sözü dinleniyor; istediği zaman, istediği veriliyor. Meclisi Allah’ın huzurunda, Allah’a en yakın meclis; secde ettikleri zaman toplanınca, peygamberlerin imamı; ümitsizliğe düştükleri zaman, onlara müjde veren, mahşer yerine geldikleri zaman en önde gelen, peygamberlerin serveri Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem*...

d. Livâu'l-Hamd Benim Elimde Olacak

Sonuncu hadis-i şerifi okuyarak sohbetimi tamamlamak istiyorum. Bu hadis-i şerif de Ahmed b. Hanbel, İbn Mâce ve İmam Tirmizî tarafından rivayet olunmuş, hasen hadis-i şerif. Kitapları muteber ve rivayetleri kuvvetli mübarek hadis âlimleri bunlar.

Kimse itiraz edemez, onları herkes sever, sayar; hadis ilmindeki hükümlerinin ne kadar değerli olduğunu bilirler.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz buyuruyor ki:

أَنَا سَيِّدُ وَلَدِ آدَمَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَا فَخْرَ وَبِيَدِي
لِوَاءُ الْحَمْدِ وَلَا فَخْرَ وَمَا مِنْ نَبِيٍّ يَوْمَئِذٍ آدَمُ فَمَنْ
سِوَاهُ إِلَّا تَحْتَ لِوَائِي وَأَنَا أَوَّلُ مَنْ تَنْشَقُّ عَنْهُ
الْأَرْضُ وَلَا فَخْرَ وَأَنَا أَوَّلُ شَافِعٍ
وَأَوَّلُ مُشَفَّعٍ وَلَا فَخْرَ⁹

Ben kıyamet gününde Ademoğlunun efendisi olacağım, bunu övünmek için değil söyle-

⁹ Tirmizî, "Menâkıb", 2 (3615); Râmûzu'l-Ehâdis, 152/2.

miyorum. (Kıyamet gününde) hamd sancağı benim elimde olacak, bunu övünmek için değil söylemiyorum. Âdem aleyhisselam ve onun dışındaki peygamberlerin tamamı o gün benim sancağım altında toplanacak. Toprak yarılıp içinden çıkacak ilk kişi ben olacağım, bunu övünmek için söylemiyorum. Ben (kıyamet günü) ilk şefaate edecek ve şefaati ilk kabul edilecek kişi ben olacağım, bunu övünmek için değil söylemiyorum.

(*Ene seyyidü veledi âdeme yevme'l-kıyâme*) “Ben kıyamet gününde Âdem *aleyhisselam*’ın evlatlarının, yâni insan cinsinin seyyidiyim, en şerefliyi, en efendisiyim, en önde geleniyim; (*ve lâ fahra*) iftihar yok!” Durum bu merkezde; ben Allah’ın bana bahşettiği bu dereceyi, sordunuz diye ifade ediyorum demek.

(*Ve bi-yedî livâü'l-hamdî ve lâ fahra*)
“Hamd sancağı,
Livâü'l-Hamd benim elimde -veya iki elimde- olacak; övünmek yok.”

Bu *Livâü'l-Hamd*’i, Peygamber Efendimiz’in eline verilecek Hamd Sancağı’nı anlamak için Hacca gidenler Arafat’ı, Müzdelife’yi, Mina’yı hatırlasınlar. Topluluk halinde gelmiş

olan hacılar, birbirlerini kalabalıkta görsünler, tanışınlar diye, başlarında bulunan kimse, uzun bir sopaya bir bayrak takıyor, bir renkli bez takıyor. Herkes bakıyor, “Hah, tamam, bizim kabile şurada!” diye onun peşinden gidiyorlar. Kabile belli oluyor.

İşte bunun gibi, mahşer gününün kalabalığı içinde, Allah Teâlâ Hazretleri Hamd Sancağı’nı Peygamber Efendimiz’in eline verecek. O bayrakla Peygamber Efendimiz’in yerini, yanını herkes bilecek; peygamberler, siddîklar, şehitler, sâlihler, müminler onun etrafında toplanacaklar. Hamd Sancağı’nın Efendimiz’in elinde olması çok büyük bir şeref!..

Çünkü bayrak, sancak şereftir, büyüklerin yanında olur ve çok önemli bir işarettir, çok derin anlamı vardır. Ahirette de Peygamber Efendimiz’in Livâü’l-Hamd’i, Hamd Sancağı olacak.

(*Ve mâ min nebiyyin yevme izin*) “Peygamberlerden hiç bir peygamber yoktur ki, o kıyamet gününde, (*âdemü fe-men sivâhü*) Adem ve ötekiler...” Halbuki Hazret-i Adem, insanların hepsinin dedesi, Peygamber Efendimiz’in de dedesi; yaşça büyük ama, hiçbir peygamber yok ki, (*İllâ tahte livâî*) “O gün hepsi

benim Livâü'l-Hamd'imın, benim dalgalandır-
dığım şanlı Hamd Sancağı'nın altında olacak-
lar.” Adem *aleyhisselam* da gelecek, Adem
aleyhisselam'dan sonraki bütün yüz yirmi dört
bin peygamber -sayısını Allah bilir- onlar hepsi
benim sancağımın altında toplanacaklar.” Al-
lah bizi de orada toplananlardan eylesin... Bu
arada hemen duamızı yapalım!

(*Ve ene evvelü men tenşakku anhü'l-ard*)
“Yeryüzü yarılıp da içindekileri çıkardığı za-
man, ilk çıkan ben olacağım.” Bundan maksat,
insanlar kabre gömülüyor. Sonra kıyamet ko-
punca, sûra üfürülünce, onlar kabirlerinden
kalkacaklar. Toprak açılacak, kabirden öyle
kalkacaklar. Ama kabrinden ilk kalkan Peygam-
ber Efendimiz olacak. Çünkü server o, önder o,
en önde gidecek o...

Onun için ilk önce toprak onun üstünden
açılacak. Kabr-i şerifinden Efendimiz kalkacak,
öne geçecek. İlkönce o haşrolunacak, o ba'so-
lacak. (*Ve lâ fahra*) “Övünmek bahis konusu
değil.”

(*Ve ene evvelü şâfiin*) “Ve ilk şefaathede-
cek olan ben olacağım.” “Yâ Rabbi; kullarını

afv-ü mağfiret eyle! Müminleri bağışla, günahlarını mağfiret eyle...” diye, Peygamber Efendimiz’in şefaati ettiği muhtelif yerler olacak. Kıyamet gününde muhtelif yerlerde, muhtelif zamanlarda şefaati edecek.

(*Ve evvelü müşeffain*) “Ve şefaati ilk kabul olan kimse de ben olacağım. (*Ve lâ fahra*) Bir övünç bahis konusu değil.” diye buyuruyor.

Efendimiz’in kendisi hakkında bilgi verdiği daha başka pek çok hadis-i şerifler var. Biliyoruz ki, cennetin kapısına ilk gelecek olan da Peygamber Efendimiz olacak. Cennetin yüksek surları olacak.

Hattâ Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz buyuruyor ki:

أَتَى بَابَ الْجَنَّةِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَأَسْتَفْتِحُ فَيَقُولُ
الْخَازِنُ مَنْ أَنْتَ فَأَقُولُ مُحَمَّدٌ فَيَقُولُ بِكَ أَمْرٌ
لَا أَفْتَحُ لِأَحَدٍ قَبْلَكَ¹⁰

(*Âtî bâbe’l-cenneti yevme’l-kıyâmeh*)

“Cennetin kapısına ben vardığım zaman, (*fe-esteftihu*) onun açılmasını isteyeceğim.

¹⁰ Müslim, “Îmân”, 333 (197); *Râmûzu’l-Ehâdis*, 3/1.

(*Fe-yekûlü'l-hâzin*) Cennetin bekçisi

Hâzin isimli melek, soracak:

(*Men ente?*) “Kimsin sen?..”

Peygamber Efendimiz de kendisini tanıta-
cak:

(*Ene Muhammedün*) “Ben Muhammed'im!
Allah'ın habîbi, ahir zaman peygamberi Mu-
hammed'im.” diyecek.

O zaman cennetin bekçisi meleğin, Rıd-
vân'ın cevabı şu olacak: (*Bike ümirtü lâ efteha
kableke*) “Yâ Rasûlallah! Senden evvel bu
kapıyı başka birisine açmamakla emrolun-
muştum. Buyur, gir!” diyecek.

Yâni, Cenâb-ı Hak:

“Sakın ha ey Rıdvân, Rasûlüllah'tan evvel
kimseye açma! İlkönce o girecek buradan...”
diye meleğine bildirdiği için melek de onu be-
yan ediyor.

Böylece cennete ilk önce Peygamber Efen-
dimiz girecek. Her şeyin en üstünü, en önde
geleni, ilki oluyor Peygamber Efendimiz *sallal-
lahu aleyhi ve sellem* Hazretleri.

e. Rasûlüllah'ı Tanıyalım!

Bizim ne yapmamız lazım?.. Bizim Rasûlül-
lah *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'i iyi

tanımamız lazım, iyi anlamamız lazım!.. Onun büyüklüğünü, neden Allah'ın Habîbi olduğunu, niye peygamberlerin serveri olduğunu iyi anlamamız lazım! Ve onun sevgisini gönlümüze yerleştirmemiz lazım!..

Çünkü zaten tanıyınca, sevmemek mümkün değil. Onu gören aşık-ı sâdıkı olurdu. “Ondan önce ve onda sonra, hiç onun kadar güzeli görmedim!” derdi. Onu tanıyan da aynı şeyi diyecektir muhakkak...

Rasûlullah'ı tanıdıktan sonra, sevdikten sonra, Müslümanın yapacağı iş, Peygamber *sal-lallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in sünnetine ittibâ etmektir. Sünnete ittibâ etmek ne demek?.. Hadis kitaplarını açmak, hadis-i şerif Müslümanı olmaktır. En yüksek Müslüman nasıl Müslümandır?.. Hadis-i şerif Müslümanıdır.

“Başka ne tip Müslümanlıklar var hocam?” diyecek olursanız; ahir zaman Müslümanlığı var. Müslümana benzemez. Kendisine Müslümanım der ama, “Ne biçim Müslüman?” diye şaşarsınız. Çünkü İslâmî vazifeleri yapmaz. Günahların her çeşidini işler. Yine de o da bir de-

rece, hiç olmazsa “Elhamdülillâh, ben Müslümanım!” der. Ama yanlış tarafı nedir?.. İyi olanı anlayamamaktır, iyi olanı da tenkit etmektir.

“Biz de Müslümanız!” deyip, daha iyi olan Müslümanı tenkit eder, “Ne lüzum var?” falan der, cahilliğinden.

Ne lüzum olduğunu Allah biliyor, Rasûlullah biliyor. Madem emretmiş, vardır bir sebebi...

“İçki içme!”

“Pekâlâ...”

“Örtün!”

“Pekâlâ...”

“İbadet eyle!”

“Pekâlâ...”

“Yalan söyleme!”

“Pekâlâ...”

Bunların hepsini yapar Müslüman. Hadis-i şerif Müslümanı odur. Zamane Müslümanı da kendi kafasından uydurur, kaytarır, kısırtır; yine de Müslümanlığı kimseye bırakmak istemez. Allah ıslah etsin...

Başka ne çeşit Müslümanlıklar var?.. Bidatlere saplanmış insanların Müslümanlığı var. Bazı insanlar kendilerini dindarlık yapıyorum

sanarak, sünnete aykırı yaşayışlara sürüklerler. Eski konuşmalarımda anlattığım gibi, demişler ki:

“Salamura zeytin yemeyelim!.. Beyaz peynir yemeyelim!..” Hatta birisi demiş ki, gülüyorum:

“Bal yemeyelim!..”

Balı Kur’ân-ı Kerîm’de Allah medhediyor:

فِيهِ شِفَاءٌ لِلنَّاسِ¹¹

(*Fîhi şifâun li’n-nâs*) “Onun içinde insanlar için şifâ var!” buyuruyor. Peygamber Efendimiz tavsiye buyuruyor. Güzel bir gıda, kuvvetli bir gıda... İçinde her türlü kıymetli, besleyici ve insan vücudunu zindeleştiren maddeler var.

Niye bal yemeyecekmişiz? Mantiğa bakın: Arı her çiçekten gidiyormuş, bal alıyormuş. Bazen o çiçekler falancanın tarlasında, bazen falancanın tarlasında... Tarlalar da, çiçekler de, bitkiler de hepsi Allah’ındır. Arı da Allah’ın kuldur. Biz de Allah’ın kullarıyız. Allah Teâlâ Hazretleri arının çalışıp, çabalayıp topladığını yemeyi bize helâl kılmıştır. Yani aşırılıklar çok yanlış!

¹¹ 16/Nahl, 69.

Kimisi et yemiyor. Neden yemiyorsun? Peygamber Efendimiz yemiş. Yâsin Sûresi'nde, "Bunları insanlar için biz yarattık!" diye, Allah Teâlâ Hazretleri beyan ediyor. Yenilecek olanların yenilmesini helâl ediyor. Binilecek olanların, üzerine binilmesini helâl ediyor. Yani sen Allah'ın helâl ettiğini, müsaade verdiğini ne diye tenkit ediyorsun?

Aşırılıklardan, kendi aklına göre şeytana uyup, şeytan tarafından kışkırtılıp, böyle abuk sabuk şeylerle çeşitli işler yapanlar oluyor. Bunlara da, "bidatçı Müslüman" diyoruz. Yâni İslâm'ın özünde, aslında olmayan; Peygamber Efendimiz'in yaşantısında, hadis-i şerifinde olmayan tip fikirler ve davranışlar... Bidat, yâni sünnete aykırı, sonradan uydurma şeyler.

İnsanlar çok çeşitli şeyler uydururlar. Kendilerini serbest bırakırsan, yüz verirsen, o kadar şaşırırlar ki, sonunda başlarlar putlara, taşlara, hayvanlara, ineklere, hatta yılanlara, hatta tenâsül cihazlarına taparlar. Hindistan'da öyle bir mezhep de var... Şeytan onlara bir mantık aşılar. O mantığı da uygun sanar ve ondan dolayı öyle yapar gider. Kimisi şeytana da tapıyor. Neden?... Tapalım da bize zarar

vermesin falan gibi bir düşünceyle. Halbuki Allah, “Şeytan insanların düşmanıdır.” diye bildiriyor. Kimisi de öyle yapıyor.

Allah Teâlâ bizi, sünnet ve hadis-i şerif Müslümanlığından, Peygamber Efendimiz’in yolundan ayırmasın... Allah hepinizden razı olsun...

es-selâmü aleyküm ve rahmetu’llâhi ve berakâtühû.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
6 Rebîü'l-Evvel 1421 / 9 Haziran 2000
AVUSTRALYA

[Bütün CUMA SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

